

ΤΑ ΜΑΓΕΜΕΝΑ ΠΕΤΑΛΑ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ

Ενα ζευγαράκι βαδίζει στο παρκο. Η κοπελα βλεπει μια ανθισμενη μαργαριτα σ' ενα παρτερι. Ναζιάρικα και χωρις δεύτερη σκέψη, κόβει τη μαργαριτα κι αρχιζει να τη μαδαει λέγοντας, μ' αγαπά, δεν μ' αγαπα. Τέλος ανέμελα πετάει τη μαργαριτα αποκεφαλισμενη και φεύγει με τον καλο της.

Το κλάμα της λαβωμένης Μαργαρίτας ξεσηκώνει το Πνεύμα της Ζωής απο τα βάθη της γης, κι εκείνο, στοργικό για όλα τα πλάσματα του, τη ρωτάει τι έχει. «Εγώ κανενα δεν έβλαψα, αναστενάζει η Μαργαρίτα, γιατί μου κόψανε το νημα της ζωής μου;»

Το δίκαιο Πνεύμα της Ζωής, τη ρωτάει τι μπορεί να κάνει για ν' αποκαταστήσει το κακό που της εγινε. Κι η μαργαρίτα του ζητάει να ζωντανέψει τα μαδημένα πέταλα της, για να ζήσουν τη ζωή που στερήθηκε η ίδια. Ετσι και γινεται. Τα δέκα πέταλα παίρνουν πνοή, γίνονται κορες λυγερόκορμες κι αρχίζουν να λικνίζονται σ' ένα μαγευτικό χορό. Η μάνα Μαργαρίτα τους δίνει δέκα ονοματα. Αγάπη, Τόλμη, Χάρη, Προκοπή, Ελευθερία, Τύχη, Σεμνότητα, Υπομονή, Γνώστη και Χιούμορ.

Οι Δέκα Μαργαριτοπουλες αρχίζουνε τη διαδρομή τους μέσα στον μαγικό κόσμο του παραμυθιού. Πολλά τα μονοπάτια, γεμάτα μυστικά, θαύματα και παγίδες, που ανοίγονται μπροστά τους. Η καθεμιά με τη δική της χάρη αλλά και με την πολύτιμη συμπαράσταση των αδελφών της θα προχωρήσει. Δράκοι και βασιλιάδες, μάγισσες και νεράιδες, πύργοι κρυστάλλινοι κι αμίλητα νερά, αγάπες, μίση και παλικαριές, όλα είναι μέσα στην πλούσια παραμυθένια συνταγή.

Και το συμπέρασμα; Η Αγάπη για να πάει μπροστά έχει ανάγκη την Τύχη, η Τύχη την Ελευθερία, η Ελευθερία τη Γνώση, η Γνώση την Προκοπή, η Προκοπή τη Σεμνότητα, η Σεμνοτητα την Τόλμη, η Τόλμη την Υπομονή, η Υπομονή το Χιούμορ και γενικά η μιά εχει την ανάγκη της άλλης.